

UDENRIGSMINISTERIET

Spørgsmål fra Europaudvalget
til europaministeren af 21.
januar 2013.
EUU alm. del – spørgsmål 23
stillet efter ønske fra
ikkemedlem af udvalget
Karsten Lauritzen (V).

Udvalget udbeder sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

EUU alm. del, spørgsmål nr. 23.

Ministeren bedes redegøre for, hvorledes man har benyttet artikel 259 TEUF om traktatkrænkelsesprocedure iværksat af en medlemsstat eller hvordan man i de tidligere traktater har benyttet lignende artikler? Ligeledes bedes ministeren uddybe proceduren for at benytte artikel 259.

Svar:

I henhold til artikel 259 TEUF kan en medlemsstat indbringe en sag mod en anden medlemsstat for EU-Domstolen, hvis den finder, at en anden medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaterne.

Medlemsstaten, der ønsker at anlægge sag, skal først forelægge sagen for Kommissionen, hvorefter begge medlemsstater får mulighed for at afgive skriftlige bemærkninger. Herefter afholder Kommissionen en høring, hvor begge medlemsstater får mulighed for at komme med mundtlige bemærkninger. Herefter kan Kommissionen afgive en begrundet udtalelse, hvori den tilkendegiver sin opfattelse af, hvorvidt der foreligger et traktatbrud.

Hvis Kommissionen finder, at der er tale om traktatbrud, kan den anklagende medlemsstat vælge at overlade sagen til Kommissionen eller gå videre ved at indbringe sagen for Domstolen.

Hvis Kommissionen enten finder, at der ikke er tale om traktatbrud eller ikke afgiver en begrundet udtalelse inden for tre måneder, kan den anklagende medlemsstat indbringe sagen for Domstolen.

Kommissionens fremtrædende rolle i processen skal ses i lyset af, at det generelt påhviler Kommissionen at føre tilsyn med gennemførelsen af EU-retten, jf. artikel 17 TEU.

Artikel 259 TEUF – og den tilsvarende artikel i tidligere traktater - er efter Udenrigsministeriets oplysninger kun blevet anvendt i fire sager, der har ført til dom ved EU-Domstolen.

Første gang i sag 141/78, Frankrig mod UK, hvor Frankrig anlagde sag ved – det der dengang hed - EF-Domstolen for at få afgjort, hvorvidt en bekendtgørelse udstedt af UK på fiskeriområdet var i overensstemmelse med fællesskabsretten. Dengang var der tale om en sag anlagt i henhold til artikel 170 i Traktaten om Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF-traktaten). Frankrig vandt sagen.

I sag C-388/95, Belgien mod Spanien, anlagde Belgien sag mod Spanien for at få afgjort, hvorvidt det var i strid med EU-retten at opretholde spanske regler om at vin, for at få tildelt en kvalificeret oprindelsesbetegnelse (Denominación de origen calificada), skulle tappes på flaske i dyrkningsområdet. Sagen blev anlagt med hjemmel i artikel 170 i Maastricht-Traktaten. Den danske regering intervererede i denne sag til støtte for Belgien. Spanien vandt i øvrigt sagen, da Domstolen fandt, at de spanske regler ikke udgjorde en restriktion for de frie varebevægelser.

I sag C-145/04, Spanien mod UK, ønskede Spanien at få afgjort, hvorvidt en britisk ændring af valgloven for Gibraltar, der bl.a. muliggjorde deltagelse i valg til Europa-Parlamentet, var i strid med EU-retten. Sagen blev anlagt efter artikel 227 i Amsterdam-traktaten. Domstolen fandt, at den britiske lov var i overensstemmelse med EU-retten, og UK vandt dermed sagen.

Senest anlagde Ungarn sag ved EU-Domstolen, sag C-364/10, Ungarn mod Slovakiet, for at få afgjort, hvorvidt Slovakiet havde handlet i strid med EU-retten, da Ungarns præsident blev forbudt indrejse på slovakisk område. Denne sag blev anlagt i henhold til artikel 259 TEUF. EU-Domstolen frifandt Slovakiet.